

PO SVETU KATOLIŠKEM

Sv. Oče neodjenljiv. Dne 1. julija je papeški nuncij pri Kvirinalu izročil italijanskemu zunanjemu ministru Grandiju odgovor rimske Stolice na spomenico italijanske vlade. Sv. Oče v tem odgovoru odločno zahteva, naj italijanska vlada najpoprej ukine prepoved katoliških organizacij, vrne vse zaplenjene arhive ter povrne škodo, ki je nastala pri proticerkvenih demonstracijah. Tu ne gre za kakšno osebno zadoščenje papežu, marveč za načela. Ako italijanska vlada obdoljuje katoliške organizacije protidržavnega delovanja, mora to dokazati z dokumenti, ki so baje v njeni posesti in na katere se sklicuje v svojem odloku ob razpustu katoliških organizacij. Kar se tiče protesta italijanske vlade radi poslanice jugoslovanskih škofov, poudarja sv. Stolica, da ona za to ne more prevzeti nobene odgovornosti. Italijanska vlada je po lateranski pogodbi obvezana skrbeti za zaščito cerkve na italijanskih tleh. Jugoslovanski škofje so samo protestirali proti kršitvi teh določb. Vatikansko glasilo »Osservatore Romano«, ki je objavil odgovor sv. Stolice italijanski vladi, pri tej priliki poroča o tem, kako so vsi italijanski škofje o priliki praznika sv. apostolov Petra in Pavla poslali sv. Očetu udanostne izjave, v katerih protestirajo zoper razpust Katoliške akcije. Ta akcija ni nobena politična ali strankarska akcija, marveč je apostolat vere in ljubezni. Kjer Cerkev te akcije vršiti ne sme, tam je brez vsake svobode. Za svojo svobodo in za svoje pravice pa se Cerkev vedno mora boriti, zlasti za pravico katoliške vzgoje katoliške mladine.

Razmere v Litvi. Spor med državo, odnosno sedanjo vlado in katoliško Cerkvijo traja z nezmanjšano silo naprej. Papeški nuncij je na zahtevo vlade zapustil Litvo. Katoliško ljudstvo, njemu na čelu škofje in duhovniki, pa odločno brani pravice Cerkve. Zbira se na evharističnih zborih, ki jih je letos že bilo 4 in jih bo še več. Na teh zborovanjih svečano izpoveda svojo vero v Kristusa, pričujočega med nami v zakramentu sv. Rešnjega Telesa, in v Kristusove resnice. Izjavlja tudi svojo otroško vdanost sv. Očetu, s katerim hoče neustrašeno vztrajati na braniku sv. Cerkve. Udeležba na teh shodih je velika, navadno se na njih zbere 20 do 30.000 ljudi. Ljudstvo se zaveda velike važnosti verske vzgoje katoliške mladine in zato je na vseh teh zborovanjih odločno zahtevalo, da se mora mladina vzgojevati v duhu Cerkve. In ravno to je tista točka, okoli katere se suče spor med državo in Cerkvijo. Vlada smatra mladino za državno lastnino, ki jo hoče vzgojiti po svoji volji, ali boljše nečeno po svoji samovolji. Cerkev in katoliško ljudstvo pa tega dovoljiti ne more in tudi nikdar dovoljiti ne bo. Sedanja liberalno-framasonska vlada hoče vzeti Cerkvi ves vpliv na mladino izven cerkve. Pa tu-

Majdica že zna to.

Mala Majdica gre posebno rada sama nakupovati. Nedavno ji je hotel dati trgovec mesto Schichtovega Radiona nekaj bajé „prav tako dobrega“. Ali Majdica s tem ni zadovoljna, ker se ona že spozna v tej stvari. „Jaz in moja mamica jemljeva samo Schichtov Radion; nekaj boljšega sploh ne more biti“, odvrne ona trgovcu in vse žene v trgovini ji smehljajoč pritrdijo.

**SCHICHTOV
RADION
PERE SAM
IN VARUJE PERILO
ZAJAMČENO BREZ KLORA**

di iz šole je Cerkev že skoro popolnoma izrinila država. Kar dajejo duhovniki mladini verskega pouka, se to navadno vrši po cerkvah in zakristijah. Tisti duhovniki in svetnjaki, ki nastopajo izven cerkve za neoddatne pravice Cerkve, se preganjajo z denarnimi globami in zapornimi kaznimi. Ni pa nobenega dvoma, kdo bo naposled zmagal v tem sporu.

Na spovednih potih v Južni Afriki. Neki misijonar, doma s Štajerskega, je te dni poslal v domači kraj pismo, v katerem poroča o razmerah, ki vladajo v Južni Afriki. Iz pisma posnamemo tole: »Nekega dne sem jezdil na tri ure oddaljeno zunanjo postajo, da bi daroval sv. mašo. Ko sem prijezdil na cilj, so mi sporočili, da je tamkaj težko bolna stara katoliška zamorka, ki želi duhovnika. Po končani sv. daritvi sem se podal z Najsvetejšim na pot. Skrajša sem bil uverjen, da bom kmalu pri bolnici, a sem se zelo uračunal. Pot je peljala preko hribov in dolin in šele po večurni ježi sem dospel na cilj. Predvsem sem moral paziti, da sem se zmotal skozi vrata, katera bi bila komaj dovolj prostorna za šestletnega otroka in ne za odraslega moža. Ko sem bil v kolibi, sem se moral najprej nekoliko navaditi na temo. V cerkvenih predpisih stoji črno na belem, naj postavi spovednik Najsvetejše po prihodu k bolniku na snažno pogrnjeno mizo. Pri zamorcih je pa miza sploh neznana. Tu in tam je najti kak zaboj. V kolibi bolne zamorke sem iskal zamen mizi slično pohištvo. Ni mi preostalo drugega, kakor da sem privlekel iz kota slamnjačo, jo razgrnil po tleh in sem postavil na njo Najsvetejše. Levo in desno sem prižgal po eno svečico in zadaj sem postavil križ, ker sem vse prinesel seboj. Radi tega nimá misijonar nikdar preveč in prevelikih žepov, ako odjezdi na misijonsko potovanje. Vsikdar je treba vzeti seboj polovico cerkvene opreme. Bolnica je ležala na tleh, vsa pokrita s capjem, ki ni okusilo najbrž nikdar vode. Ko me je prepoznala, je kazala veliko veselje. Pripravil sem umirajočo na zadnjo spoved in na zadnje obhajilo, katerega je sprejela z največjo pobožnostjo.«

Odkritje novih kavčuk rastlin.

Med industrijskimi sirovinami manjka Rusiji predvsem gumi. Baš razglašajo iz Moskve, da se je posrečilo najti nadomestilo za kavčuk v toliki in tako bogati meri, da sovjetski gospodarski krogi ne bodo več navezani na uvoz kavčuka iz tujine. Gre namreč za možnost, pridobivati kavčuku podobno maso iz gotovih rastlin, ki uspevajo v kirgiški stepi.

»Kendyr« imenujejo Kirgizi rastlino, ki pokriva velike planjave med rekama Amur-Darja in Syr-Darja v pokrajinah preko Kaspiškega morja. Rastlina je strupena in velja pri pastirskih kirgiških plemenih za največjo nadlogo, ki ogroža edino bogastvo Kirgizov — živinorejo. Kirgizi so že skušali na vse moč načine, da bi jo bili iztrebili, a so bili vsi tozadevni poskusi zaman, zelišče se je vedno bolj širilo.

V poletju leta 1927 je prebil ruski rastlinar in profesor Pavlov svoj dopust v pokrajini Kirgizov. Domačini so ga opozorili na zgoraj omenjeno škodljivo in on je raziskal njen strupeni sok. Poskusi so pokazali, da vsebuje sok kendyr-rastline zelo veliko kavčuka. Odkritje profesorja Pavlova je dovedlo do novih preizkušanj, ki so zaključek prve potrdile v polni meri.

Sovjeti so prepovedali, da bi Kirgizi pokončevali kendyr-rastlino, ker jo bodo izrabili za pridobivanje kavčuka.

Eno leto pozneje so odkrili v Kasakstanu, kakor se imenuje pod sovjeti danes kirgiška pokrajina, še drugo kavčuk vsebujočo rastlino, ki se imenuje: hondrilla.

Nato so opremili ekspedicije, ki bi naj raziskale kirgiško deželo glede na rastlinsko bogastvo. Zaključki raziskovanj so se kmalu pokazali. Koncem leta 1930 so naleteli v onem delu Kirgizije, ki meji na Mongolijo in na Pamirplanoto, na divje rastečo travo, katero nazivajo domačini »tau-sagyz«. V nasprotju s kendyr-rastlino tau-sagyz ni strupena. Kemična preiskava stebila je pokazala 42% čistega kavčuka in to v taki kvaliteti, da prekaša braziljansko. Sovjetska gumi-družba je dobila nalog,